

၂၀၁၈ ခုနှစ် မေလ ၁၅ ရက်

ကချင် အမျိုးသမီးများအစည်းအရုံး- ထိုင်းနိုင်ငံ (KWAT) မှ အရေးပေါ် အခြေအနေထုတ်ပြန်ချက်။

မြန်မာ့တပ်မတော်သည် ကချင် စစ်ဘေးရှောင် ဒုက္ခသည်များအပေါ် စစ်ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်နေသည်။ ဒုက္ခသည်များနှင့် တွေ့ဆုံမှုများကို တားဆီးထားခြင်း၊ လူသားဒိုင်းနှင့် မိုင်းရှင်း ကိရိယာအဖြစ် အသုံးပြုခြင်း၊ လက်နက်ကြီးများပစ်ခတ်မှုနှင့် လုယက်မှုများ

မြန်မာ့တပ်မတော် တပ်မှူးများက သူတို့ အနေဖြင့် သူတို့၏ ကချင်ပြည်လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် (KIA) အပေါ်ပြုလုပ်ခဲ့သော မကြာသေးမီက ထိုးစစ်အတွင်း အရပ်သားများကို ပစ်မှတ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။ ယင်းပြောကြားချက်များနှင့် ခြားနားစွာပင် ကချင် အမျိုးသမီးများအစည်းအရုံး - ထိုင်းနိုင်ငံမှ စစ်ရှောင် ဒုက္ခသည်များနှင့် မေးမြန်းချက်များက ၂၀၁၈ ခု ဧပြီလအတွင်းတွင် ကချင်ပြည်နယ် မြို့နယ် သုံးခုတွင် မြန်မာ့ တပ်မတော်က ရွာသားများအပေါ် စစ်ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ ယင်းသုံးမြို့နယ်မှာ ဖားကန့်၊ တနိုင်းနှင့် အင်ဂျန်းယန် မြို့နယ်များ ဖြစ်သည်။ ယင်းကျူးလွန်မှုများတွင် ဒုက္ခသည်များကို ခိုလှုံမှု မရနိုင်ရန် တားဆီးခြင်း၊ စစ်ဘေးရှောင် ဒုက္ခသည်များကို စစ်ဆင်ရေးတွင် လူသားဒိုင်းနှင့် မိုင်းရှင်းကိရိယာများအဖြစ် အသုံးပြုခြင်းနှင့် အရပ်သား ဧရိယာများကို ခွဲခြား ကန့်သတ်မှု မရှိပဲ လက်နက်ကြီးများ ပစ်ခတ်ခြင်း၊ လေကြောင်းမှ ဝံ့ကျော်ခြင်း၊ ပစ္စည်းများ လုယူခြင်းနှင့် ဖျက်စီးခြင်းတို့ ပါဝင်သည်။

မေလ ၆ ရက် နှင့် ၇ ရက်နေ့များတွင် ဖားကန့်မြို့နယ် လိုင်နောင်ခူး ကျေးရွာမှ ကယ်ဆယ်ခဲ့သည့် ဒုက္ခသည်များက အလွန်ထိန်းလန့်ဖွယ် ကောင်းသော အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြခဲ့သည်။ ကလေး ၆၄ ဦး အပါအဝင် ဒုက္ခသည် ၁၅၂ ဦးတို့သည် တောများကို ဖြတ်၍ ထွက်ပြေးလာစဉ် မြန်မာ့တပ်မတော် ခြေမြန်တပ်ရင်း ၄၂၄ က သူတို့ကို တားဆီးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် လူသားဒိုင်း နှင့် မိုင်းရှင်းကိရိယာများ အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ဒုက္ခသည်များကို တလိုင်းတည်း လျောက်စေပြီး စစ်ကြောင်းမှကြားညှပ်လျောက်လာရာ ရှေ့တွင်လျောက်စေသော ရွာသားတစ်ဦး မိုင်းထိခံခဲ့ရသည်။

စစ်တပ် အခြေစိုက် စခန်း အနီးတွင် လေးရက်ကြာ အတင်းအဓမ္မနေစေပြီးနောက်တွင် သူတို့အား မူရင်းရွာကို ပြန်မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် ရွာ ဘုရားကျောင်းတွင် ယာယီ စခန်း ဖွင့်၍ ၁၇ ရက်ကြာ နေခဲ့ကြရသည်။ ထိုကာလအတွင်း စစ်သားများသည် ရွာသားများ၏ အိမ်များတွင် နေထိုင်ကြပြီး အစားအစာများနှင့် ပစ္စည်းများကို လုယူခြင်း၊ KIA ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်ရှားရန်

ရွာသားများ၏ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ သူတို့အား ပြန်မလွှတ်မီတွင် စစ်ရှောင်ဒုက္ခသည်များကို မြန်မာ့တပ်မတော်က စစ်ရှောင်ဒုက္ခသည် စခန်းများတွင် နေထိုင်မှုမပြုကြရန် ပြောကြားခဲ့သည်။

ဧပြီ ၁၁ ရက်နေ့တွင် အနောက်ဖက် ကီလို မီတာ ၂၀၀ ခန့်အကွာအဝေးတွင်ရှိသော တနိုင်းဒေသဆိုင်ရာ စစ်ဆင်ရေးကွပ်ကဲမှုဌာနချုပ်မှ ၁၀၅ မမ အမြောက်များနှင့် အရပ်သား စစ်သား ခွဲခြားခြင်း မရှိပဲ ပြစ်ခတ်ပြီးနောက် လေယာဉ် နှစ်စီးဖြင့် ယင်းဧရိယာကို ဝှံ့ကျခဲ့သည်။ ထို့နောက် တနိုင်း မြို့နယ်၊ အောင်လော့ဒ် ရွာနှင့် အနီးဝန်းကျင်မှ အရပ်သား ၂၀၀၀ ခန့်သည် တောထဲသို့စတင် ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။ လက်နက်ကြီးများကြောင့် အရပ်သား နှစ်ဦး သေဆုံးပြီး အသက် အရွယ်ကြီးရင့်သော လယ်သမားတစ်ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်။ ယင်း ဧရိယာကို တပ်ရင်း ၈၆၊ ၂၃၈၊ ၃၁၈ နှင့် ၁၀၁ မှ ရာနှင့်ချီသော စစ်သားများက သိမ်းပိုက်လိုက်သော အခါ စစ်ရှောင်ဒုက္ခသည်များသည် တောနက်အတွင်းမှ ဘေးကင်းရာသို့ ထွက်ခွာရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ တလကျော် တိမ်းရှောင်နေပြီးနောက်တွင် စစ်ရှောင်ဒုက္ခသည်အုပ်စု အတော်များများကို ကယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သော် လည်း သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် မသန်မစွမ်းများပါသော ဒုက္ခသည်အယောက် ၁၃၀ ခန့်မှာ တောထဲ တွင် ပိတ်မိနေဆဲဖြစ်သည်။

အင်ဂျန်းယန် မြို့နယ်အတွင်းတွင် မြန်မာ့တပ်မတော် ခြေမြန်တပ်မ ၃၃ နှင့် ၈၈ မှ ရာနှင့်ချီသော စစ်ကူများ ဧပြီ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ဧပြီ ၂၆ ရက်နေ့တွင် တိုက်ခိုက်မှုများ စတင်ခဲ့သည်။ စစ်ဘေးရှောင် ဒုက္ခသည် ၆၀၀ ခန့်ကို ဧပြီ ၂၇ ရက်နေ့တွင် တောင်ပိုင်းမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ထွက်ပြေးခြင်းကို တားဆီးခံခဲ့ရသည်။ သူတို့ကို အင်ဂျန်းယန်ရှိ ဘုရားကျောင်းတွင် အတင်းအဓမ္မ ခိုလှုံနေစေခဲ့သည်။ မေလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် လူထု ခေါင်းဆောင်များသည် ယင်းဒုက္ခသည်များ ဘေးကင်းလုံခြုံရာသို့ ထွက်ခွာနိုင်ရေး အတွက် မြန်မာ့ တပ်မတော်နှင့် ဆွေးနွေးနေဆဲဖြစ်သည်။

ကချင် အမျိုးသမီး အစည်းအရုံး- ထိုင်းနိုင်ငံ (KWAT) သည် မြန်မာ့တပ်မတော်အား တိုင်းရင်းသား ဒေသအားလုံးရှိ သူတို့၏ ထိုးစစ်များကို ရပ်ဆိုင်းရန်နှင့် အရပ်သားများအပေါ် စစ်ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းများကို ရပ်ဆိုင်းခြင်းဖြင့် ဒီမိုကရက်တစ် ဖက်ဒရယ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများဆီသို့ လှမ်းချီသော အားလုံး ပါဝင်သည့် နိုင်ငံရေး ဆွေးနွေးပွဲများ ဖြစ်လာစေရန် တိုက်တွန်းသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ စစ်ဖြစ်ရာ ဒေသများရှိ အရပ်သားများကို ကာကွယ်ရန် နိုင်ငံတကာ ဖိအားကို အရေးပေါ် လိုအပ်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကချင် အမျိုးသမီး အစည်းအရုံး- ထိုင်းနိုင်ငံ (KWAT) သည် နိုင်ငံခြား အစိုးရများအား အောက်ပါတို့ကို တောင်းဆိုလိုက်သည်။

1. မြန်မာ့ တပ်မတော်၏ ထိုးစစ်များနှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူများအပေါ် ကျူးလွန်သော စစ်ရာဇဝတ်မှုများကို လူသိထင်ရှား ရှုတ်ချကြရန်

2. မြန်မာ့တပ်မတော်က ၎င်း၏ ထိုးစစ်များနှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူများအပေါ် စစ်ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်မှုများကို ရပ်ဆိုင်းသည်အထိ ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်းစဉ်အတွက် ရံပုံငွေများကို ဆိုင်းငံ့ထားရန်
3. မြန်မာ့တပ်မတော်နှင့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အချင်းချင်း ပြုလုပ်နေသာ မည်သည့်ထိတွေ့ဆက်ဆံမှုကို မဆို ရပ်ဆိုင်းရန်၊
4. မြန်မာအစိုးရက သူတို့၏ စစ်တပ်ကို သူတို့ကျူးလွန်သော စစ်ရာဇဝတ်များနှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်ခံမှု ရှိလာစေရန် လုပ်ဆောင်ပြီး တိုင်းရင်းသား ပြည်သူများအပေါ် စစ်ရေးအရထိုးစစ်များအားလုံးကို အဆုံးသတ်စေသည်အထိ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် စီးပွားရေး ဆက်ဆံမှုများကို ဆိုင်းငံ့ထားရန်
5. ပဋိပက္ခဖြစ်သောတိုင်းရင်းသားဒေသများရှိ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ လူထုများထံ ထိရောက်စွာ ကူညီနိုင်ရေးအတွက် နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်သော လူသားချင်းစာနာမှု အကူအညီများပေးရန်

KWAT မှ မှတ်တမ်းတင်ထားနိုင်သည့် မြန်မာ့တပ်မတော်၏ စစ်ရာဇဝတ်မှုများ အသေးစိတ်အချက်အလက်များ

1. ဖားကန့်မြို့နယ် လိုင်နောင်ရုံး ကျေးရွာမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာသော စစ်ဘေးရှောင်ဒုက္ခသည်များကို မြန်မာ့တပ်မတော်က တားဆီးခဲ့ပြီး သူတို့ကို လူသားဒိုင်းနှင့် မိုင်းရှင်းကိရိယာများအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်။ ပစ္စည်းများ လုယူခဲ့သည်။

လိုင်နောင်ရုံး ကျေးရွာသည် ဖားကန့်မြို့နယ် တောင်ပိုင်းတွင် ရှိသည်။ ရွာသား အများစုမှာ လယ်သမားများ ဖြစ်သည်။ KIA သည် ရွာနှင့် တမိုင် အကွာတွင် စခန်းတိုင်ခဲ့ဘူးသည်။ ၂၀၁၈ ခုနှစ် ဧပြီ ၁၀ ရက်တွင် မြန်မာ့ တပ်မတော်က ချည်းကပ်လာနေကြောင်း KIA က လိုင်နောင်ရုံး ရွာသားများ ကို သတိပေးခဲ့သည်။ ဧပြီ ၁၁ ရက်တွင် ရွာသားများအားလုံးသည် သူတို့ အိမ်များမှ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ကားမိုင်းသို့ တောများကို ဖြတ်ပြီး သွားခဲ့ကြသည်။ တောထဲတွင် ၂ ည ကြာပြီးနောက် ဧပြီ ၁၃ ရက်နေ့တွင် သူတို့သည် ခြေမြန်တပ်ရင်း (ခမရ) ၄၂၄ မှ မြန်မာ့ တပ်မတော် စစ်ကြောင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော် စစ်သားများသည် ရွာသားများအားလုံးကို ရှာဖွေပြီး သူတို့၏ လက်ကိုင်ဖုန်းများ အားလုံးကို သိမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကလေး ၆၄ ဦး၊ သက်ကြီးရွယ်အို ၁၁ ဦးနှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီး ၃ ဦး အပါအဝင် ရွာသား ၁၅၂ ဦးရှိသည်။ ထိုနောက် ရွာသားများကို စစ်ဆေးပြီး "မင်းတို့နဲ့ အတူ KIA စစ်သားတွေ ပါသလား။ မင်းတို့ ရွာတည်နေပုံက ဘယ်လို ရှိသလဲ။ ကေအိုင်အေ စခန်းနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ။ မင်းတို့ရွာကို အေအိုင်အေတွေ ဘယ်လောက်လာတတ်သလဲ။ မင်းတို့ရွာနားမှာ ကေအိုင်အေ ဘယ်လောက် စခန်းချသလဲ။" ကဲ့သို့သော မေးခွန်းများ မေးခဲ့သည်။

ယောက်ျား ရွာသား ၅ ဦးကို အုပ်စုမှ အဝေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သည်။ သူတို့ကို ခါးများနှင့် ခြိမ်းခြောက်သည်၊ နောက်ကျောများကို ရိုက်နှက်သည်၊ ပါးရိုက်သည်။
ထို့နောက်တွင် စစ်သားများသည် ရွာသားများကို သူတို့နှင့် အတူ တောထဲတွင် အတင်းအဓမ္မလမ်းလျှောက်စေခဲ့သည်။ ထိုသို့ လျှောက်ရာတွင် လူတန်း တစ်တန်းတည်း လျှောက်စေပြီး စစ်သားများနှင့် ရော၍ လျှောက်စေပြီး ရွာသားများကို ရှေ့မှ ဦးဆောင်စေသည်။ စစ်သားများသည် လမ်းလျှောက်လာစဉ်အတွင်း လုံခြုံရေးအတွက် ဒရုန်း (မောင်းသူမဲ့လေယာဉ်) များ အသုံးပြုသည်။

သူတို့သည် မိုးစရွာလာသည်အထိ မိုင်အတော်များများ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ စစ်သားများက လူအုပ်စုကို ရပ်ခိုင်းပြီး ရွာသားများအား ပါးခုတ်စေပြီး ရေခံခိုင်းကာ လူတိုင်းအတွက် အစားအသောက်များ ပြင်ဆင်စေသည်။ သူတို့ကို ယာယီ အဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ်ရန်လည်း အမိန့်ပေးခံခဲ့ရသော်လည်း ရုတ်တရက် သူတို့အား ခရီးပြန်ထွက်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။
ညပိုင်း ၇ နာရီခန့်တွင် ရွာသားထဲမှ တစ်ဦးကို အုပ်စုအရှေ့မှ လမ်းလျှောက်စေသည်။ ဖိုးရှမ်းဟု ခေါ်သော ရွာသားတစ်ဦးသည် မြေမျှပ်မိုင်းကြောင့် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ သူ့ကို ဒုတိတချောင်းတွင် စောင်ဖြင့် ချည်နှောင် သယ်ပိုင်းပြီး အဝေးသို့ သယ်သွားသည်ကို ရွာသားများ မြင်လိုက်ကြရသည်။ သူ အသက်ရှင်မရှင်ကိုမူ ယခုတိုင်မသိရသေးပေ။

တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်ပြီးသည့်နောက်တွင် သူတို့သည် မော်တော်ယာဉ်များ ရှိသော နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့အား ကုန်တင်ကားများနှင့် ကားများပေါ်သို့ တက်စေပြီးနောက်တွင် ချောင်းဝ ရွာအနီး ကွင်းပြင်ထဲသို့ ကားများက မောင်းသွားကြသည်။ ထိုနေရာသို့ ဧပြီ ၁၄ ရက် နံနက် ၅ နာရီခန့်တွင် သူတို့ ရောက်ရှိကြသည်။

ကွင်းပြင်များအတွင်းတွင် ရွာသားများကို အုပ်စု နှစ်ခု ခွဲလိုက်သည်။ ယောက်ျားများက တစ်အုပ်စု နှင့် မိန်းမများနှင့် ကလေးများက နောက်တစ်အုပ်စု ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လုပ်ချင်းသည် အုပ်စု နှစ်ခု စလုံးကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စေခဲ့သည်။ အခြား အုပ်စု တစ်ခုခု ဖြစ်မည်ကို တဘက် အုပ်စုက စိုးရိမ်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အရပ်သားများကို စောင့်ကြပ်သူများမှာ တပ်ရင် ၄၂၄ နှင့် ၂၂၅ မှ စစ်သားများနှင့် ဒေသခံ ပြည်သူ့စစ်များ ဖြစ်ကြသည်။

အချို့သော ကျေးရွာ ခေါင်းဆောင်များကို တစ်ကီလိုခန့်ဝေးသော နေရာရှိ စစ်စခန်းသို့ ခေါ်သွားပြီး မြန်မာ့တပ်မတော် အရာရှိများနှင့် တွေ့ဆုံစေခဲ့သည်။ တပ်ရင်း ၄၂၄ ဒုတပ်ရင်းမှူးက သူတို့အား စစ်ရှောင်စခန်း ဖွင့်ရန် ခွင့်မပြုကြောင်းနှင့် သူတို့အနေဖြင့် စစ်ရှောင်စခန်းများတွင် မနေထိုင်ကြရန် ပြောဆိုခဲ့သည်။ သူတို့၏ ကျေးရွာများကို "ရှင်းလင်းပြီး" ဖြစ်သဖြင့် ကျေးရွာများသို့ပြန်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။
ရွာသားများသည် ကွင်းပြင်ထဲတွင် လေးည အိပ်ခဲ့ကြပြီးနောက်တွင် သူတို့အနေဖြင့် ရွာမပြန်လိုသော်လည်း သူတို့ရွာသို့ အတင်းအဓမ္မပြန်ပို့ခံခဲ့ရသည်။

ဧပြီ ၁၈ ရက် မွန်းလွဲ ၂ နာရီတွင် မြန်မာ့တပ်မတော်သည် ကုန်တင်ကားများကို ကွင်းပြင်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့ပြီး ရွာသားများကို ကုန်တင်ကား ၃ စီးပေါ်သို့ တက်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ အရပ်သားများကို တင်ဆောင်လာသော ကုန်တင်ကားများသည် စစ်သားများကို တင်ဆောင်လာသော အခြား ကုန်တင်ကားများ အကြားတိုင် မောင်းခဲ့သည်။ ကုန်ကားများက သူတို့ကို အနီးရှိ ပြည်သူ့စစ် စခန်းသို့ မောင်းခေါ်သွားပြီး သူတို့ကို လမ်းစလျှောက်စေခဲ့သည်။ ထိုညက သူတို့ ယာတောတစ်ခုတွင် ရပ်နားပြီး ညစာချက်စားကာ ထိုနေရာတွင် အိပ်ခဲ့ကြသည်။ မနက် ၈ နာရီတွင် သူတို့ရွာဖက်သို့ ၂ မိုင်ခန့် သူတို့လမ်းပြန်လျှောက်ကြရသည်။ ရွာသားများသည် စစ်ကြောင်းအရှေ့တွင် လမ်းလျှောက်ကြပြီး မြန်မာ့တပ်မတော်မှ စစ်သား ၃၀ ခန့်မှာ သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့သည်။ သူတို့သည် တချိန်လုံး လုံခြုံရေးအတွက် ဒရုန်း (မောင်းသူမဲ့လေယာဉ်များ) ကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ဧပြီ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ရွာသားများ လိုင်နောင်ခူး ကျေးရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသော အခါ ခြေမြန်တပ်ရင်း ၄၂၄ မှ စစ်သား ၅၀ ခန့် ရွာတွင် အခြေစိုက်နေပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရသည်။ ဘုရားကျောင်း ဆိုင်းဘုတ်အပါအဝင် ရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆေးဖြင့် ခမရ ၄၂၄ ဟု ရေးထားသည်များကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။

သူတို့ရောက်လာသော အခါ မြန်မာ့တပ်မတော် စစ်သားများက ရွာအဝင်ဝတွင် ရွာသားများကို ရေနှင့် ထမင်းထုပ်များ ပေးပြီး ယင်းကို ဓါတ်ပုံရိုက်ယူကြသည်။ အမှန်တကယ်တွင် ထမင်းထုပ်များအတွင်းရှိ ထမင်းများမှာ သေချာချက်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် စား၍ မရပေ။

စစ်သားများက ရွာသားများကို အန္တရာယ် ပေးမည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောခဲ့သော်လည်း ရွာသားများမှာ သူတို့၏ နေအိမ်များတွင် နေထိုင်ရမည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့နေကြပြီး ရွာဘုရားကျောင်းတွင် အားလုံး စုပေါင်း နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော် စစ်သားများက ရွာသားများ၏ အိမ်များတွင် နေထိုင်ကြသည်။ ရွာသားများ၏ ဆန်နှင့် မွေးမြူထားသော တိရစ္ဆာန်များကို သူတို့ အစာအဖြစ် စစ်သားများက စားသောက်ကြသည်။ တချို့မှာ သူတို့ ယူနီဖောင်းများကို မဝတ်ပဲ ရွာသားများ၏ အဝတ်အစားများကို ယူကာ ဝတ်ထားကြသည်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းတွင် KIA ယူနီဖောင်းများ ချိတ်ထားသည်ကိုလည်း ရွာသားများ မြင်ကြရသည်။

တရက်တွင် လူငယ် ရွာသားယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ဘုရားကျောင်းမှ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး KIA ယူနီဖောင်းကို အတင်းအဓမ္မဝတ်ဆင်စေသည်။ သူ့ကို တောထဲ ခေါ်သွားပြီး သူ့ဓါတ်ပုံကို ယူနီဖောင်းနှင့် အတူ ရိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ဘုရားကျောင်းသို့ ပြန်လာစေခဲ့သည်။ မေလ ၆ ရက်နေ့တွင် အစိုးရ အရာရှိ အချို့ ရောက်လာပြီး ရွာသား ၂၀ ကို ကားမိုင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ မေလ ၇ ရက်နေ့တွင် သူတို့ထပ်ရောက်လာပြီး ကျန်ရှိနေသော ရွာသား အများစုကို ကားမိုင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ မိသားစု နှစ်စုသာ လိုင်နောင်ခူးတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

2. တနိုင်း မြို့နယ် အောင်လော့ဒ်ကျေးရွာတွင် မြန်မာ့ တပ်မတော်က ခွဲခြားကန့်သတ်မှု မရှိသည့် လက်နက်ကြီး ပစ်ခတ်မှုနှင့် လေကြောင်းမှ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှု

အောင်လော့ဒ်သည် တနိုင်းမြို့၏ အရှေ့ဖက် ကီလိုမီတာ ၂၀ ခန့် တနိုင်းမြစ်ဘေးတွင် တည်ရှိသည်။ အောင်လော့ဒ်ရွာတွင် အိမ်ခြေ ၄၀၀ ခန့်ရှိသည်။ ဒေသခံရွာသား အများစုမှ လယ်သမားများ၊ ကုန်သည် သို့မဟုတ် ရွှေတွင်းလုပ်သားများ ဖြစ်ကြသည်။ KIA ၏ တပ်မဟာ ၂ ဌာနချုပ်သည် အောင်လော့ဒ်ရွာမှ မိုင်ဝက်ခန့်တွင် တည်ရှိသည်။

ဧပြီလ ၁၁ ရက် နေ့လည် ၁ နာရီခန့်တွင် တနိုင်းရှိ မြန်မာ့တပ်မတော် ဒေသဆိုင်ရာ စစ်ဆင်ရေး ဌာနချုပ်သည် ၁၀၅ မမ အမြောက်များကို အောင်လော့ဒ်ကျေးရွာဖက်သို့ စတင်ပစ်ခတ်ခဲ့ပြီး လေယာဉ်နှစ်စီးက အောင်လော့ဒ်ရွာအပေါ်မှ ပျံသွားပြီး ဗုံးကြဲခဲ့သည်။ ကရင်လ ဟုခေါ်သော ရွာသားတစ်ဦး ရွာအနီး ချောင်းနဘေးတွင် လက်နက်ကြီးကျည် ကျခြင်းကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ အင်ပေါ့ယောဟန် ဟုခေါ်သော လယ်သမားသည် ဗုံးကျပြီးနောက် အနီးရှိ ကွင်းထဲတွင် သူ၏ နွားများကို ကျောင်းနေခဲ့ရာမှ အောင်လော့ဒ်ရွာရှိ သူ၏ အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်သားကို သူ့အားကူညီရန် လာခေါ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မွန်းလွဲ ၃ နာရီခန့်တွင် မြန်မာ့တပ်မတော်သည် တနိုင်းမှ အမြောက်များဖြင့် ပစ်ပြန်သည်။ သူနှင့် သူ့သားသည် ရွာအနီးသို့ နွားများ မောင်းလာချိန်တွင် လက်နက်ကြီးကျည်တစ်လုံးပေါက်ကွဲခဲ့သည်။ သူ့သားဖြစ်သော အင်ဖော်နော်ရိန်မှာ နေရာတွင်သေဆုံးခဲ့ပြီး သူက ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာ ရခဲ့သည်။

အောင်လော့ဒ်မှ ရွာသားများသည် ရွာအပြင်တွင် ခိုလှုံရန် ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြန်မာ့တပ်မတော် စစ်သားများသည် ဆွတ်ရာနှင့် ဆွတ်ရိန် ရွာများအနီးတွင် မြေပြင် ထိုးစစ်ကို စတင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရွာသားများသည် အောင်လော့ဒ်အရှေ့ဖက်သို့ ထွက်ပြေးကြသည်။ မြန်မာ့တပ်မတော် စစ်သား အချို့သည် ဆွတ်ရာတွင် အရပ်ဝတ်များဖြင့် နေရာယူထားကြပြီးဖြစ်ပြီး ဆီရောင်းသူများ အယောင်ဆောင်ကာ KIA အပေါ် တိုက်ခိုက်မှုတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဆွတ်ရာနှင့် ဆွတ်ရိန် ရွာသားများသည် အောင်လော့ဒ်ရွာ ကချင်နှစ်ခြင်း အသင်းတော် ကျောင်းဝင်းထဲတွင် တစ်ည နေခဲ့ကြပြီး နောက်နေ့ နံနက်တွင် အောင်လော့ဒ် ရွာပြင်တွင် ပုန်းနေသော အခြား ရွာသားများနှင့် ပူးပေါင်းခဲ့သည်။

ရာနှင့် ချီသော စစ်ရှောင်ဒုက္ခသည်များသည် တောများကို ဖြတ်၍ ဘေးကင်းလုံခြုံသော နေရာသို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်ရန် ဖြေးဖြေးချင်း ကြိုးစား ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီး နှစ်ဦးမှာ မီးဖွားခဲ့သည်။ ဧပြီ ၃၀ ရက်နေ့တွင် စစ်ပြေးရွာသားများသည် အုပ်စု သုံးခု ခွဲလိုက်သည်။ သန်စွမ်းသော ဒုက္ခသည် ၃၀၀ ခန့်သည် မင်္ဂလာ တောင်တန်းတလျှောက် တောင်ဖက် လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ထို ခက်ခဲသော တောင်ပေါ်လမ်းကို မလိုက်နိုင်သည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ၊ နို့တိုက်မိခင်များ၊ နှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများပါဝင်သော ကျန်ရွာသား ၂၆၀ ဦးသည်

ခမောင်ချောင်းနှင့် ဒါဘီချောင်းတလျှောက် လမ်းကြောင်းမှ တဆင့် တနိုင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိရန် ကြိုးပမ်းကြသည်။ မသန်စွမ်းသူများ၊ အလွန်အသက်ကြီးသူများ၊ မွေးကင်းစကလေးများနှင့် သူတို့ကို စောင့်ရှောက်သူများပါဝင်သော ရွာသား ၈၀ ခန့်သည် နောက်တွင် ချန်နေခဲ့ပြီး တချို့က အခြားသူများကို တဖြေးဖြေး မိလာအောင် စီစဉ်နေကြသည်။

မေလ ၈ ရက်နေ့တွင် စစ်ရှောင်ရွာသား ၃၀၀ အုပ်စုသည် ဒွမ်ဘန်ကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုနေရာမှ သူတို့ကို မြစ်ကြီးနားသို့ ခေါ်သွားခြင်းခံကြရသည်။ လူ ၂၆၀ ပါသော စစ်ရှောင်အုပ်စုသည် မေလ ၉ ရက်နေ့တွင် တနိုင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး အများစုမှာ ဘုရားကျောင်း ကျောင်းဝင်းအတွင်းတွင် နေထိုင်နေကြသည်။ နောက်ချန်ရစ်သော စစ်ရှောင်ဒုက္ခသည် ၈၀ နှင့်သာမက မြန်မာ့တပ်မတော်၏ မေလ ၁၀ ရက်နေ့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မဂျီဘွမ် ကျေးရွာမှ ထွက်ပြေးလာသော စစ်ရှောင် ၅၀ တို့နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပြီး သူတို့၏ ဘေးကင်းလုံခြုံမှုအတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်နေရသည်။

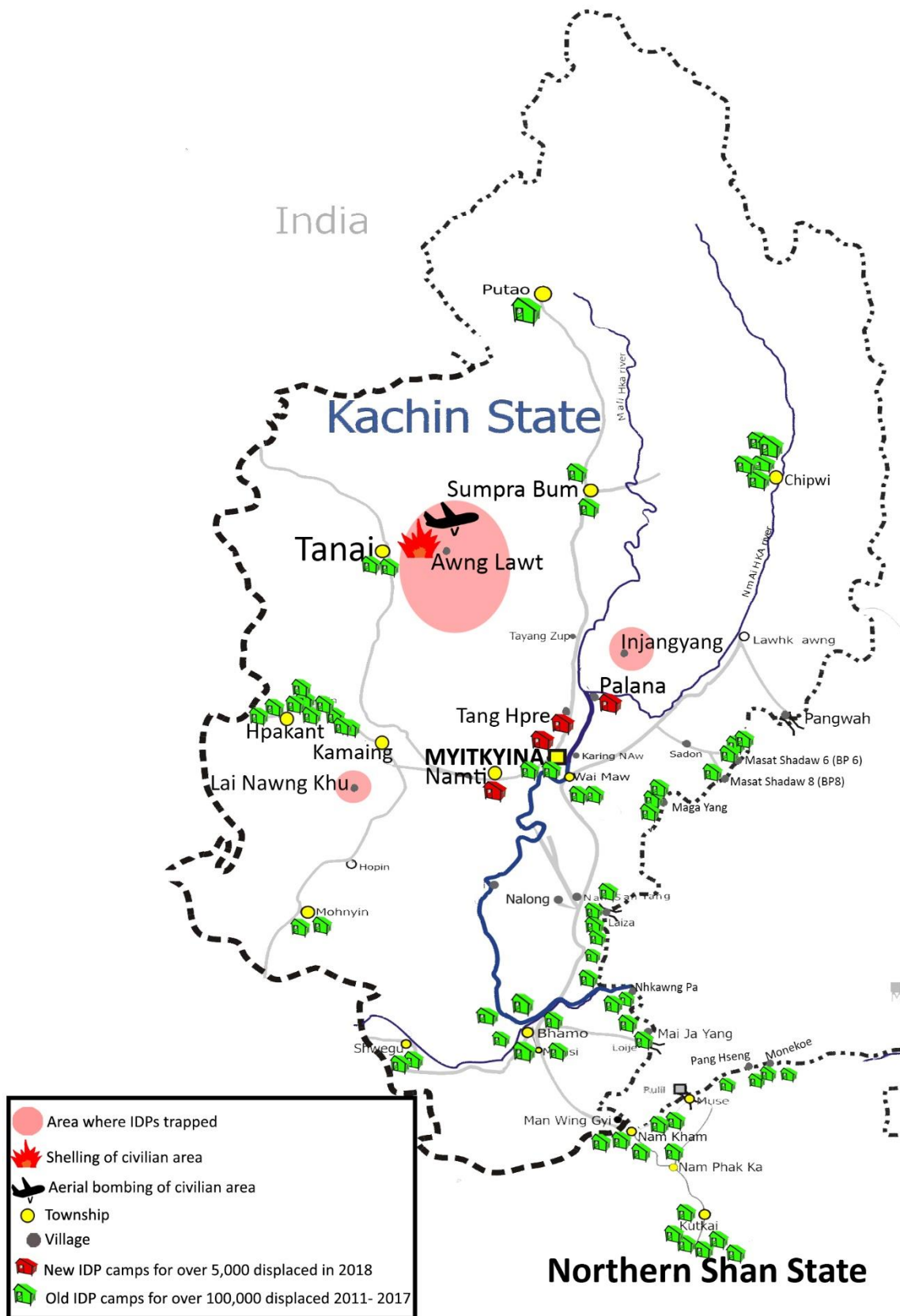
3. မြန်မာ့တပ်မတော်က အင်ဂျန်းယန်မြို့နယ်မှ ထွက်ပြေးသော စစ်ရှောင်များအား ပိတ်ထားခြင်း

၂၀၁၈ ခုနှစ် ဧပြီ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ရွာသားများသည် (တပ်မ ၃၃ နှင့် ၈၈ မှ) မြန်မာ့တပ်မတော် စစ်သား ရာနှင့်ချီ၍ မြစ်ကြီးနားမှ စစ်ထရပ်ကား ၁၆ စီးဖြင့် အင်ဂျန်းယန် မြို့နယ် ဇွတ်မိုင်ယန်ရှိ ၁၆ မိုင်ကိတ်မှ တဆင့် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဧပြီ ၂၅ ရက်နေ့တွင် အင်ဂျန်းယန်မှ ရာနှင့်ချီသော ရွာသားများသည် မြစ်ကြီးနားဘက်သို့ စတင် ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ ဧပြီ ၂၆ ရက်နေ့တွင် မြန်မာ့တပ်မတော်သည် အင်ဂျန်းယန် မြို့နှင့် ၂ မိုင်ခန့်ဝေးသော KIA စခန်းကို စတင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ဧပြီ ၂၇ ရက်နေ့တွင် မြန်မာ့တပ်မတော် ခြေလျင်တပ်ရင် ၂၁ မှ စစ်သားများသည် ရွာသားများ ၁၆ မိုင် စစ်ဆေးရေးစခန်းမှ တဆင့် ထွက်ပြေးခြင်းကို တားမြစ်ပြီး သူတို့ကို အိမ်ပြန်ကြရန် အမိန့်ပေးခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာသားများသည် အင်ဂျန်းယန်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပြီး ရိုမင်ကက်သလစ်နှင့် နှစ်ခြင်း ဘုရားကျောင်း ကျောင်းဝင်းများတွင် ခိုလှုံနေကြသည်။ မေလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ထိုနေရာတွင် အမျိုးသမီးနှင့် မိန်းကလေး ၂၉၇ ဦးအပါအဝင် ရွာသား ၆၁၇ ဦး ပိတ်မိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ လူထု ခေါင်းဆောင်များသည် ထိုသူများကို ကယ်တင်နိုင်ရန် ခွင့်ပြုချက်ရရှိစေရန် မြန်မာ့တပ်မတော် နှင့် ညှိနှိုင်းလျက်ရှိသည်။

သတင်းအချက်အလက်ပိုမိုသိရှိလိုပါကဆက်သွယ်ရန်
Moon Nay Li (+66 855 233 791)
San Htoi (+95 942 3076 625)
Kwat.office@gmail.com
www.kachinwomen.com

Location of Burma Army war crimes in April 2018 documented by KWAT

AwngLawt IDPs in the jungle.

IDPs from Awng Lawt fleeing in the jungle

Awnglawt villager, Yaw Han, injured by Burma Army shelling